

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. F. Ioannis Nider Ordinis Prædicatorum Theologi De Reformatione Religiosorum Libri Tres

Nider, Johannes

Antverpiæ, 1611

IX. Manifestat sextum fructu[m], qui est plena peccati remiſſio, & à
purgatorio pro tunc absolutio, si ita decederet. Et ostenditur quomodo
Religiosus moriatur mu[n]do.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45728](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45728)

mino requiescunt. Usque nunc etiam mulieres sanctæ, & animæ humiles, dilectione feruentes, passioni Christi diligenter obsequuntur; & si fortè valeant imitari sedula curiositate, quo ordine sit eadē passio completa, perpendunt. Qua lecta, audita, recordata, mox ad paranda se opera virtutum, quibus Christus delectatur, conuertunt: ut finita præsentis vitæ parasceue, in requie beata expectent tempore resurrectionis occurrere Christo cum aromatibus spiritualium actionum. Ad baptizatos igitur Religiosos baptismo sacrę Religionis dirigi possunt verba ista Pauli: *An ignoratis, fratres, quia Rom. 6. 3. quicumque baptizati sumus in Christo Iesu, in morte ipsius baptizati sumus? Consepulti enim sumus cum illo per Baptismum in mortem, ut quomodo Christus resurrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in nouitate vitæ ambulemus.*

CAPVT IX.

Manifestat sextum fructum, qui est plena remissio peccati, & à purgatorio pro tunc absolutio, si ita decederet. Et ostenditur, quomodo Religiosus moriatur mundo.

SEXTVS fructus Religionis, est plena peccati remissio, absolutio videlicet ab omni pœna peccatis debita, si præit vera contri-

tio, & quodammodò baptismalis innocen-
 tiæ restitutio. Patet hoc auctoritate & ratio-
 nibus. Auctoritate, quia in vitis Patrum le-
 gitur, & allegat S. Thomas 2. 2. q. 189. ar. 3.
 quòd eandem gratiam consequuntur Re-
 ligionem ingredientes, quam consequuntur
 baptizati. Vnde & idem allegat 4. dist. 4.
 q. 3. ar. 3 q. 3. In vitis Patrum dicitur, quòd
 quidam Patrum vidit eandem gratiam de-
 scendentem super eum qui habitum Religio-
 nis assumit, & super eum qui baptizatur. Gra-
 tia autem Dei in baptismo non requirit ge-
 mitum & planctum, sed gratis omnia con-
 donat secundum Ambrosium. Idem patet
 per aliam visionem B. Antonij, qui cum ab
 Angelis leuaretur in cælum, obstitit diabo-
 lus, obiiciens peccata sæculi. Cui dictum est
 ab Angelo: Dimissa sunt ei, ex quo sæculum
 dimisit: sed si alia habet, illa proponas. Quæ
 cum non haberet Antonius, liber in cælum
 leuatur, & liberiùs deponitur. Idem patet
 in Authentica de monachis, vbi dicitur,
 quòd ingressus monasterij omnem macu-
 lam abstergit. Nam Collatione 1. sic habent
 verba Iustiniani Imperatoris: Conuersatio-
 nis monachalis vita sic est honesta, sic com-
 mendare nouit Deo ad hanc venientem ho-
 minem, vt omnem humanam quidem eius
 maculam detergat, purum autem declaret,

*Remissionè
 peccatorum
 dari in in-
 gressu Reli-
 gionis pro-
 bat ratio-
 nibus & au-
 thoritate.*

*Amb. in il-
 lud. 11. ad
 Rom. Sine
 pœnit. sunt
 dona, &c.
 tom. 5.*

ac rationabili natura decentem, & plurima
 secundum mentem operantem, & humanis
 cogitationibus celsiorem. Bernardus in li-
 bro suo De præcepto & dispensat. Audire
 & hoc vultis à me, vnde inter cetera pœni-
 tentiæ instituta, Monasterialis disciplina me-
 ruit hanc prærogatiuam, vt secundum ba-
 ptisma nuncupetur? Arbitror ob perfectam
 mundi abrenuntiationem, ac singularem
 excellentiam vitæ spiritualis, qua præemi-
 nens vniuersis vitæ humanæ generibus hu-
 iusmodi conuersatio, professores & amato-
 res suos Angelis similes, dissimiles homini-
 bus facit; imò diuinam in homine refor-
 mat imaginem, configurans nos Christo,
 instar baptismi. Et quasi denique secundo
 baptizamur, dum per id, quòd mortifica-
 mus membra nostra, quæ sunt super terram,
 rursus Christum induimus, complantati
 denuò similitudini mortis eius. Sed & quo-
 modo in baptismo eruimur de potestate te-
 nebrarum, & in regnum transferimur cla-
 ritatis aternæ; ita & in sancti huius secunda
 quadam regeneratione propositi, de tene-
 bris æquè non vnius originalis, sed multo-
 rum actualium criminum & delictorum e-
 uadimus, lumen virtutum acquirimus, re-
 aptantes nobis illud Apostoli: *Nox præces-
 sit, dies autem appropinquauit*, &c. Hæc

B. Bern. de
 præcept. &
 dispensat. 4

4.d. 4. q. 3. Bernardus. Ad idem est S. Thomas in 4.
 art. 3. q. 3. vbi suprà, ita dicens, quòd Religionis habi-
 tum assumens, eo ipso quòd suam volunta-
 tem in seruitutem redigit propter Deum,
 plenariè iam pro omni peccato satisfecit,
 quam cariorem habet omnibus rebus mun-
 di. De quibus tatum possit dare, quòd ele-
 mosynis omnia peccata redimeret, etiam
 quantum ad pœnam. Et in Summa vbi su-
 præ art. 3. ad 3. idem sic clariùs exprimit:

2. 2. q. 189. art. 3. ad 3. Rationabiliter dici potest, quòd etiam per
 ingressum Religionis aliquis consequatur
 remissionem omnium peccatorum. Si enim
 aliquibus elemosynis factis, homo potest
 satisfacere de peccatis suis, secundum illud
 Danielis 4. *Peccata tua elemosynis redime:*
 multo magis in satisfactione pro omnibus
 peccatis sufficit, quòd aliquis se totaliter di-
 uinis obsequiis mancipet per Religionis in-
 gressum: quæ excedit omne genus satisfa-
 ctionis, etiam publicæ pœnitentiæ: vt ha-
 betur in Decretis 23. qu. 2. cap. Admonere.
 Sicut etiam holocaustum excedit sacrifi-
 cium: vt Gregorius dicit super Ezechielem.

Hom. 20. à
 medio.

Cum dictis concordat Bernardus Clare-
 montensis Quodlib. 8. q. 17. per septem ra-
 tiones propositum probans sic: Religiosus,
 inquit, ex hoc ipso, quòd profitetur, & ob-
 ligat se ad opera pœnitentiæ in suo aeterno,
 quia

quia vsque ad mortem, consequitur remissionem omnis pœnæ. Probat primò, sicut S. Thomas, quia tantum possit homo dare de temporalibus pro eleemosyna, quòd omnia peccata sua redimeret à pœna. Dicitur enim Danielis 4. *Eleemosynis peccata tua redime.* Sed Religiosus voluntatè suam dat in seruitutem homini propter Deum, quam tamen cariorem habet, & habere debet, quàm omnes res mundi. Ergo per hoc quòd voluntatem suam sic abnegat, & homini subiicit propter Deum, plus redimit peccata sua apud Deum, quàm si omnia bona temporalia daret propter Deum.

Secundò, quantumcumque sit homo peccator magnus, cum pœnitentia tamen potest tantam pœnam in mundo sustinere, quòd dimittitur ei pœna tota, ad quam est obligatus. Sed Religiosus in professione obligat se ad magnam & perfectam satisfactionem, quia ad opera pœnalia secundum omnes partes satisfactionis; quia ad orationem, ieiunium, & eleemosynam. Nam in ipso ingressu Religionis non solum dimittit partem temporalium, sed totum: quia amplius non licet ei habere proprium. Ergo Religiosus in professione consequitur remissionem pœnæ, ad quam obligatus est.

Tertiò, sustinere mortem, facit plenam remissionem.

Probatur remissio peccatorum in ingressu Religionis, rationibus.
1. Ratio
Dan. 4. 24.

2. Ratio.

3. Ratio.

remissionem pœnæ: quia Martyres statim euolant. Hoc autem nō facit acerbitas pœnæ: quia aliqui Martyres non senserunt acerbicatem: imò cū ambulabant super prunas, videbantur eis prunæ rosei contactus, vt B. Tiburtius ait de se. Ergo cū hoc non sit propter acerbicatem pœnæ, est propter hoc quòd Martyr vitam mundanā contemnit & amittit propter amorē diuinum. Sed hoc facit Religiosus, qui licet vitam naturalem retineat, vitam tamen mundanam propter Deum dimittit, & ad martirium perpetuum vsq; ad mortem se obligat: quia ad opera pœnalia secundū instituta suæ Religionis, in qua sic moritur, & in qua sic ad perpetuum martirium obligatur, dimittitur ei tota pœna, ad quam obligatus est.

Sur. 10. Ianua. in act. S. Sebast.

4. Ratio.

Quartò, nullus dubitat, quin homo possit tantam sustinere pœnam, ad quam est obligatus, supposita pœnitentia & interiori deuotione: sed inter omnes pœnas maxima reputatur seruitus, quam etiam Iuristę mortem appellant. In Religione autem maxima seruitus est, quantum ad omnia opera seruilia: imò quantum etiam ad exteriora, quia tenetur obligatus in omnibus, quæ Prælatus præcipiet secundū suæ Religionis instituta, quæ etiam corporaliter operatur, non sui gratia, sed communitatis, vel sicut Prælatus

cus

tus disposuerit. Ergo voluntariè se tantæ seruituti subiicere, facit plenam remissionem pœnæ.

Quintò, conuersioni ad creaturam, & ^{Ratio.} delectationi correspondet pœna sensus; & complacentiæ volûtatis, sicut auersioni, correspondet pœna damni. Sed tanta potest esse displicentia habitualis in voluntate, quòd remittatur tota pœna, etiam sine exteriori pœna aliqua. Non autem videtur, quòd aliquis possit sic habere maiorem displicentiam habitualement in voluntate, quàm propriam voluntatem dimittere propter Deum: quia hoc est abnegare seipsum, & dimittere omnes complacentias voluntatis, quas homo possit habere, si suæ voluntatis existens remaneret. Dimittit autem eas Religiosus, cùm ponit voluntatem suam in voluntate alterius; qui frequenter iubebit, quod placeret Religiosis dimittere, & quod displiceret facere: quia professio Religionis de sui natura habet, vt cùm voluerit dormire, iniungatur vigilia; cùm voluerit comedere, imperant instituta aut Prælatus ieiunare, &c. Ergo de sui natura habet, quòd quicumque eam ritè profiteretur, plenam remissionem culpæ consequatur.

Sextò, secundùm Iuristas, quantumcum- ^{6. Ratio.} que sit quis debitis obligatus, si cedit bonis,
non

non compellitur soluere, nisi ad pinguiorem fortunam pertingat. Sed Religiosus cedit bonis omnibus temporalibus, quando proficitur in Religione: imò etiam quod plus est, proprio corpori, quod ponit in voluntate Prælati illius Religionis, in qua iam est professus: imò quod maximum est, propriæ cedit voluntati. Nec ad pinguiorem fortunam siue virtutem potest peruenire, quia usque ad mortem durat cessio ista. Ergo Deus, qui est misericordior quocumque alio iudice, propter quem Religiosus istam cessionem facit, debet ei debitum pœnæ dimittere.

7. Ratio.

Septimò, obligatio perpetua ad Religionem, est perpetua obligatio ad pœnitentiã. Vnde pœnitentiã Religionis videtur perfecta esse, quia voluntaria, & quia perseverans usque ad mortem. Vnde cum homo talem pœnitentiã vult facere propter Deum, baptizatur baptismo pœnitentiæ, qui reducit ad baptisma flaminis, quia à Spiritu sancto est, totum tempus vitæ suæ ad faciendam pœnitentiã eligere. Et licet non quilibet baptismus pœnitentiæ mereatur plenam remissionem pœnæ, iste tamen baptismus pœnitentiæ, quo homo sic obligat se ad pœnitentiã in suo æterno, meretur remissionem plenam pœnæ. Vnde liberatur à
futu-

futura miseria, qui ad tantam pœnam se obligat in præfenti. Ex quibus infert idem Doctor, quòd quantum ad consecutionem plene remissionis, negotium crucis non præfertur Religioni. Nec solùm putandum est meritum passionis Christi valere in negotio crucis: imò valet in omni pœnali opere, quod propter amorem Christi sustinetur: imò & in omni opere meritorio, quia passio sua virtutem satisfaciendi & merendi omnibus satisfactionibus & meritis dedit. Unde Religiosus habet illà indulgentiam non solùm ex merito proprio, sed etiam ex merito Christi. Hæc de Claremontensi. Concordat cum his Petrus de Palude in 4. d. 38. licet prius in eodem scripto supra dist. 4. q. 3. inuestigando materiam, aliquam distinctionem dederit. Sed in distinct. 38. simpliciter dicit, quòd ingressus Religionis, coram Deo ab omni pœna liberet.

CAPVT X.

Deducit septimum fructum, qui est philosophia supremæ professio. Et ostenditur quòd Religio sit vera philosophia.

SEPTIMVS fructus Religionis reformatæ est philosophiæ supremæ professio. Dicitur enim philosophia, vt eadem studentibus